

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

อยากให้อัดเสียงพระพุทเจ้าไว้

อยากให้อัดเสียงพระพุทเจ้าไว้ละ สมัยก่อนไม่มีเครื่องอัดเสียง ไม่มีเทป ไม่มีเครื่องอัดเสียงพระพุทเจ้าเอาไว้ คำทำไมไม่ร้อยอันหลังไปดูเสียงพระพุทเจ้าไว้ อัดมา เสียงพระพุทเจ้าสอนโลกท่านสอนอย่างไร ท่านจะสอนอย่างคนธรรมดาเราไม่ได้ พระพุทเจ้า เพราะความรู้ของพระพุทเจ้าไม่ใช่ความรู้เหมือนคนธรรมดา เป็นความรู้ที่เลยโลกเลยสงสารไปทุกด้านทุกมุม อยู่เหนือโลก การสอนจะให้สอนแบบโลก ๆ สอนกันนี้ไม่ได้ อะไรที่จะผิดจะร้อนจะเด็ดหัวกิเลสให้ขาดสะบั้นไปละ นั่นละธรรมพระพุทเจ้าจะออกจุดนั้นจุดนั้นจุดนั้น ไม่ได้ เทศน์ธรรมดานี้เป็นไปไม่ได้ เราเชื่อ ไอ้เราเป็นตัวเท่าหนูมันยังคันฟัน อยากกัดคนไปนู่นแน่ะ มันไม่ถึงใจนี้ เทศน์นะ บางทีไม่ถึงใจ อยากกัดคนไปเรื่อย

พระพุทเจ้าท่านจะเป็นยังไง นั่น! เพราะท่านเห็นทุกสิ่งทุกอย่างหมด นำเอาสิ่ง ที่รู้ที่เห็นที่เป็นมาบอกแล้วมันยังหลับตาอยู่ พวกเราปิดหูอุดหู ฟังอยู่เรื่อยนะ พวกบ้า นี้ เราอยากพูดอย่างนั้น แต่เราไม่ได้พูดให้ทางนี้ฟัง เราพูดให้ปากแม่น้ำโขงฟังต่างหาก นี่นะ ใครอย่าฟังก็แล้วกัน ไม่มีอะไรที่จะแยกคาลึกซึ่งยิ่งกว่าพระโอวาทคำสั่งสอนของ พระพุทเจ้าที่ออกไปจากศาสตาดองค์เอกละ เทศน์นี้เราอย่างว่าละ ไม่มีวาสนาก็ไม่ได้ ฟังอย่างว่า ที่จะจาริกมานี้มันก็เป็นร่องเป็นรอยเป็นทางไป อย่างนี้ ๆ ธรรมนี้เป็นพื้น อยู่ตรงนี้ละ ความจริงเป็นพื้นเหมือนท้องฟ้ามหาสมุทร แต่ที่เราไปจดจาริกออกมาแล้ว ก็ไปเป็นทางเป็นทางออกมาเป็นช่องนั้นช่วงนี้ ได้มาเป็นทาง เป็นทางนิด ๆ หน่อย ๆ มา

ว่า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ได้มานิด ๆ เท่านั้นแหละอย่างที่พ่อแม่ครู อาจารย์มันท่านพูดเราได้มาแต่งในประวัติของท่าน นั่นละท่านไม่รู้ท่านพูดได้ยังไง ท่าน บอกว่าธรรมะที่มากในพระบาลีเท่ากับน้ำในตุ่มในไหเท่านั้น คือไม่มาก น้ำในตุ่มในไห แต่ธรรมะที่ไม่ได้มากในคัมภีร์นี้เท่ากับท้องฟ้ามหาสมุทร นั่น ฟังสิ ก็เหมือนกับพื้นนี้แหละ เป็นความจริงทั้งหมด พื้นนี้ แต่ที่เราไปจดจาริกเอา เราก็กินเป็นทาง ๆ ไป เป็นช่องเป็นทางไป ได้มาแค่นั้นก็หามาพูด ก็ว่าตัวรู้หลักนักปราชญ์ไปเสียความฉลาดอย่าง นั้น กิเลสตัวเดียวก็ไม่ถลอกปอกเปิก ความรู้ที่จดจำมาเฉย ๆ ไม่สนใจปฏิบัติตาม

ความรู้ของพระพุทเจ้าท่านปฏิบัตินี้ละ ความรู้ของสาวกท่านปฏิบัติท่านได้มาจากภาคปฏิบัติ ไม่ได้ได้มาจากภาคความจำเฉย ๆ เรายังรู้สึกว่าการให้วัดกวีวิจารณ์ถึง เรื่องที่ อย่างทุกวันนี้มันมีเสียงนี้ละ อยากได้อัดเสียงพระพุทเจ้ามาฟังนะ ท่านสอน

โลกท่านสอนยังงี้ นั่น ! ไม่ได้เหมือนใครทั้งนั้นในโลกนี้ กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ คิดดูตั้งแต่ท่านเทศน์ธัมมจักกัปปวัตตนสูตรแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้ายังงี้ ยัง สงกมุปี สมุปกมุปี สมุเปเวธิ นี่หมายถึงสะเทือนสะท้านไปนูน “ทสทสสุสี โลกธาตุ” หมิ่นโลกธาตุ กระเทือนไปหมดเลย แล้วก็อะไรเราลืมเสียแล้ว ถ้าไปพูดย่อๆ อย่างนี้มันก็ไม่ทัน “อุปุปมาโณ จ โอพาโร โอภาโส โลเก ปาตุโรโหสิ” นี่ ! ท่านว่า เสียงพระพุทธรูปเจ้านั้น สะเทือนสะท้านไปทั่วแดนโลกธาตุ หมิ่นโลกธาตุ ฟังซินะ ! “ทสทสสุสี โลกธาตุ” นะ หมิ่นโลกธาตุ เสียงกัฆวานไปหมดเลย สนั่นหวั่นไหว

พอพระพุทธรูปเจ้าอุบัติขึ้น พระธรรมจักรขึ้นพร้อมกันเป็นปฐมเทศนา ทำทายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ธรรมะนี้เราไม่ได้มาเทศน์เฉย ๆ นะ นั่น ! พูดว่าอย่างนั้น ท่านก็ทะยานท่านออกมาเลยเชียว ธรรมะเหล่านี้ที่เรามาสอนพวกท่านทั้งหลายเหล่านี้ เราไม่ได้เอามาคว่ำจากโน้นจากนี้มาเทศน์นี่นะ อย่างที่เราพูดเมื่อสองสามวันนั้น “ญาณญจปน เม ทสสนิ อุตปาติ” ญาณความรู้แจ้งเห็นจริงนั้นจะได้เป็นสมบัติของเราโดยสมบูรณ์แล้ว ว่ายังงั้น จะว่ายังงี้ “อกุปฺปา เม วิมุตฺติ” “ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบอีกแล้ว” ที่ว่าเราหลุดพ้นแล้วจะกลับมาตายกองกันในวัฏสงสารนี้ไม่มีอีกแล้ว นี่เป็นสมบัติของเราแล้ว พูดง่าย ๆ ว่ายังงั้นนะ “ออยมนฺติมา ชาติ” ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่เกิดตายกองกันอยู่อีกแล้ว นี่เป็นสมบัติของเราเต็มภูมิแล้ว ประกาศให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟัง “นตฺถิทานิ ปุนพฺภโว” เราจะไม่เกิดอีกแล้ว นั่น ! นี่เป็นสมบัติของเราอย่างสมบูรณ์แล้ว

ธรรมในสี่บาทนี้แหละเป็นสมบัติของพระพุทธรูปเจ้าอย่างสมบูรณ์ แล้วนำมาทำทายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ท่านทั้งหลายจะไปด้วยเราหรือไม่ หรือจะตายกองกันอย่างไร หรือ มันเป็นของดีหรือตายกองกัน ก่อนจะตายเป็นทุกข์ขนาดไหน แสนสาหัสขนาดไหน ยังอยากตายกองกันอย่างไรหรือ นั่น ! ท่านพูดทำทายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ไม่ใช่พูดเฉยๆ เอาพยานมาพูดด้วย พยานของพระพุทธรูปเจ้าก็พระอัญญาโกณฑัญญะนั่นแหละ “อายสุมโต โกณฺทญฺญสฺส วิรัช วิตมลฺล ฐมฺมจกฺขุ อุตปาติ” นี่แหละพยานของพระพุทธรูปเจ้า นี่ได้แสดงธรรมว่ามีผลขึ้นมาแล้ว “ยงฺกิญฺจि สมุทฺยธมฺมิ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมิ” พระอัญญาโกณฑัญญะ ได้รู้ได้เห็นธรรม อันปราศจากมลทินทั้งหลายแล้วด้วย อุทานว่า สิ่งใดก็ตามเกิดมาในโลกนี้หาความแน่นอนไม่ได้ ฉิบหายกันหมด เกิดเท่าไรตายเท่านั้น หาความแน่นอนไม่ได้ เอายึดถือมันไม่ได้ นี่เป็นพยานแล้ว

จากนั้นก็ทรงเปล่งอุทานในวาระสุดท้ายว่า “อัญญาสิ วต โภ โกณทศบุญ อญญาสิ วต โภ โกณทศบุญ” พระอัญญาโกณฑัญญะ ผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ได้รู้แล้วหนอนั้น เป็นพยาน เป็นพยานของพระพุทธเจ้า พวกเรามันมีแต่เสื่อกับหมอนเป็นพยาน มันพวกบ้า เฮ้อ ! ว่าอะไรก็ไม่ถนัดใจเท่าว่าพวกบ้า วังนั้นะ ฮู้ ! ถึงใจนะ แล้วยังจะว่าอีก นอกจากชี้เกี้ยวจี้ไม่ว่ามันอย่างนั้น พระพุทธเจ้ากับพวกเรานะ ต่างกันขนาดนั้นนะ ฟังแต่ว่าพวกบ้า นี้ ! วังนั้น พระพุทธเจ้าเป็นคนเช่นไร ถึงได้มาว่าพวกเรานี้ พวกบ้า เราตัวเท่าหนูยังอยากจะว่าพวกบ้านี้อีก แต่ไม่ว่าละ พระพุทธเจ้าว่าต่างหากนะ ไม่ใช่หลงตาบัวว่านะ พวกบ้า พวกตายไม่เกิด พวกเกิดไม่เลิก พวกทุกข์ไม่เลิก กอดแต่กองทุกข์ เกิดในภพโตชาติโต กอดแต่กองทุกข์ไม่เลิก ไม่แล้ว ไม่เบื่อ ไม่หน่าย ไม่อึด ไม่พอ คือพวกเรานี้แหละ พวกตายกองกันไม่อึด ไม่พอ เพราะยังงั้น ท่านถึงว่า พวกบ้านี้ มันไม่เช็ดเป็นนี้ พวกนี้ละ พูดว่ายังงั้น

เมื่อวานนี้สู้แขกทั้งวันเรา โห ! เข้าห้องซังทั้งวันเลย ไม่ได้ออกมาเลย ออกมานี้ไม่ได้นะ เต็มหมดเลย อยู่ข้างในเขาก็ไปล่าเอาข้างใน แหกหมด โอ้ย ! ไม่มีช่องดีเลย เมื่อวานนี้นะ เราไม่ออกมาข้างนอกเขาก็ไปล่าข้างใน นู่น แหกหมดเลย เข้าใจไหม “ล่า” หือ เขาไปตีเอาข้างในนั้น เรียกว่าล่า เขาล่า ทางภาษาอีสาน ตีนี้เขาเรียกว่า “ล่า” ก็คือให้มันน้ำหนักมากกว่าตี คำว่า “ล่า” มีน้ำหนักมากกว่ากัน เขาไปล่าเอาข้างใน แหกหมดเลย เมื่อวานนี้ โธ จนค้ำมีด ไล่เท่าไร แล้วไล่พวกนี้ลง ๆ แล้วพวกนี้ขึ้นมา แล้วไล่พวกนี้ลง พวกนี้ขึ้นมา พอตีเราก็อีก เมื่อวานนี้ เขาล่าเอาทั้งบ้านทั้งเมือง โธ พิลึกพิลั่น เมื่อวานนี้ เช็ด เราจึงไม่เป็นบ้า เราเช็ด แต่เขาจะมาล่าเร่อีกนะ เราเช็ดแล้วเขาไม่สนใจอะไรกับเราเช็ดนะ เขาจะมาล่าอีก โธ โธ พิลึกจริง ๆ เมื่อวานนี้ ทั้งวันเลย ยั่วเย้ย ๆ เต็มเลย รถจอดอยู่ข้างนอกก็มี ข้างในก็มี เต็มไปหมด ออกมาไม่ได้ เมื่อวานนี้ออกมาข้างนอกไม่ได้ เข้าไปข้างในเขาก็หลั่งไหลเข้าไปหาข้างใน ทั้งวันแหละเมื่อวานนี้ ทั้งวันตั้งแต่ฉันเสร็จแล้ว

วันนี้ไม่ได้พูดอะไรมากนักะ พูดมามากต่อมากแล้ว เหนื่อยแล้ว วันนี้ก็พูดแล้วถึงขั้นบ้าแล้ว ยังจะเอาอะไรอีก หือ วันนี้เทศน์ถึงขั้นบ้าแล้ว จะเอาอะไรอีก เมื่อวานนี้ก็พูดเรื่องไก่ป่าให้พวกชาวกรุงเทพฟัง เขาไม่เคยได้ยิน ไก่ป่า พอเขาขึ้นไปนั่น ไก่มันขันอีกทีก็อยู่ที่ โอ๊ะ ! ไก่อะไรมากมายมาขันอยู่ตามนี้ เขาว่ายังงั้น ไก่ป่าหรือไก่บ้านว่า พอเขาว่ายังงั้นปั๊บ ทางนี้มันก็ขันรับกันปั๊บ ตั้งเดิมมันเป็นไก่ป่า เราว่ายังงั้นนะ คือนี่เป็นป่าพวกไก่ป่ามันเต็มอยู่ที่นี่แล้ว มาสร้างวัดนี้เขาก็อยู่ที่นี่เป็นไก่ป่า ครั้นต่อมามันก็คุ้นกับคน เชื่องกับคน พอคนให้อาหารการกิน ให้การอารักขา ไม่ทำลายเขา เขาก็เลยกลายเป็นไก่

บ้านไป วาจัน คือโกป่าแล้วก็เป็นโกบ้าน ออกจากโกบ้านแล้ว ยั่วเย้า ๆ เต็มศาลา ที่ไหน ที่ไหนได้ทั้งหมด ไม่มีคำว่ากลัวคน มันเลยกลายเป็นโกบ้าไป เรว่ายังงั้นนะ กัณฑ์ที่สาม กัณฑ์ที่สามลงถึงโกบ้า เพราะเขาไม่เคยได้ยิน ให้เขาฟังเสียบ้าง ที่แรกเป็นโกป่า ครั้นต่อมาเป็นโกบ้าน เลยจากโกบ้านจะเป็นโกบ้า มันไม่กลัวคน นี้เรียกโกบ้าจะผิดอะไร เต็ม เห็นใหม่นั้นนะ ยั่วเย้า ๆ อยู่นะ เต็มเลยนี้ มันไม่ได้สนใจกับคนมันสนุกสนาน

พวกกระจ๊อน กระแต กระรอก พวกนก พวกสัตว์อยู่ในวัดนี้เป็นพวกสนุกสนาน ทั้งนั้นแหละ ไม่รู้จักกลัวคน หมาก็เป็นหมาพระด้วย ไม่สนใจกับพวกนี้เลยนะ เขาอยู่ด้วยกัน พวกหมาพวกโกนี้อยู่ด้วยกัน พอหมากินแล้ว โก้ก็มากินด้วย โก้มารออยู่เวลาหมากินข้าว โก้เขาจะรอเต็ม พอหมาออกไปปัส เขาจะพริบเข้าเลย พวกโกบ้านี่ พริบเข้ากิน มันสนุกสนาน นี้แหละธรรมอยู่ที่ไหนเย็น เห็นไหม ธรรมอยู่ที่ไหนเย็นทั้งนั้นแหละ ธรรมพระพุทธเจ้าไปอยู่ที่ไหนเย็นหมด เพราะธรรมนี้ให้ความเสมอภาค ไม่มีใครสูงใครต่ำ ไม่กดขี่บังคับใคร เสมอภาคเหมือนกันหมด สัพเพ สตฺตา ว่าสัตว์ทั้งหลายนี้ ที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ว่าเท่านี้ครอบหมดโลกธาตุเลย

วันนี้ให้พระละนะ แหม ! เทศน์มากนักจะเหนื่อย ให้พักซักหน่อยเถอะ ไม่วา
ละ